

kancelář ministra vnitra
Nad Štolou 3
Praha 7
17034

Č. j. MV-161007-2/KM-2016

Praha 20. prosince 2016
Počet listů: 8
PID: MVCRP015ZRVO

ROZHODNUTÍ

Ministerstvo vnitra, jako nadřízený věcně příslušný orgán (dále jen „nadřízený orgán“) podle ustanovení § 16a odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), v návaznosti na ustanovení § 178 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a ustanovení § 5 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů,

rozhodlo

ve věci stížnosti podle ustanovení § 16a odst. 1 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím, ze dne 27. 11. 2016, kterou podal pan L. J., nar. ...., bytem ..... (dále jen „stěžovatel“), proti stanovení výše úhrady za poskytnutí informací Policejním prezidiem České republiky (dále jen „povinný subjekt“), ze dne 27. 10. 2016, pod č. j. PPR-26441-21/ČJ-2016-990140, na základě žádosti o poskytnutí informace ze dne 4. 10. 2016

takto:

podle ustanovení § 16a odst. 7 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím se výše úhrady stanovená povinným subjektem **potvrzuje**.

O d ů v o d n ě n í

Nadřízený orgán obdržel dne 6. 12. 2016 (v souladu s ustanovením § 16a odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím) stížnost stěžovatele ze dne 27. 11. 2016 a to prostřednictvím povinného subjektu (pod č. j. PPR-26441-23/ČJ-2016-990140).

Stěžovatel ve své stížnosti uvádí, že se dne 5. 10. 2016 obrátil na povinný subjekt se žádostí o poskytnutí informace ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím. Na svou žádost dostal dne 27. 10. 2016 odpověď, že poskytnutí požadovaných informací je podmíněno zaplacením úhrady ve výši 31 375 Kč za manuální vytěžování informací z existujících databází v délce trvání 125 hodin práce.

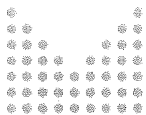
Stěžovatel považuje postup povinného subjektu, tj. požadavek na úhradu nákladů, za zjevný ne hospodárný postup při vyřizování žádosti, čímž je požadavek na náhradu nákladů naprosto nepřiměřený. Stěžovatel se podivuje, že v 21. století neexistuje jednotná (elektronická) databáze povinného subjektu a výkonu jeho činností, o to více s ohledem na to, že se týká aktuálně tolik celospolečensky diskutované problematiky vydávání zbrojních průkazů. Dále se podivuje, že by informace, o které požádal, doposud nikdo nijak neanalyzoval a bylo tak údajně potřeba je nejprve manuálně vytěžit z nesourodých databází. Stěžovatel má za to, že se o takovou situaci nejedná, neboť Ministerstvo vnitra České republiky mu na jeho žádost o informaci ze dne 30. 8. 2016 ve znění: „5) *Prosím o vyjádření, má-li Ministerstvo vnitra ČR poznatky o tom, že se mohou i značně lišit požadavky jednotlivých komisařů na průběh zkoušky, zejm. bezpečnou manipulaci se zbraní v rámci praktické části zkoušky?*“, odpovědělo dne 14. 9. 2016 (č. j. MV-123811-2/OBP-2016), takto: „*Ministerstvo má poznatky o tom, že se drobně liší požadavky jednotlivých zkušebních komisařů na tzv. bezpečnou manipulaci se zbraní prováděné v praktické části zkoušky odborné způsobilosti žadatele o vydání zbrojního průkazu skupiny A až E. Nemá poznatky, že by se jejich požadavky lišily značně. Na tuto skutečnost bude nicméně ministerstvo reagovat v novele vyhlášky č. 115/2014 Sb., o provedení některých ustanovení zákona o zbraních, a nařízení vlády č. 315/2011 Sb., o zkušebním řádu zkoušky odborné způsobilosti žadatele o vydání zbrojního průkazu skupiny A až E, které jsou připravovány a měly by nabýt účinnosti dnem 1. srpna 2017.*“. Z tohoto vyjádření stěžovatel dovozuje, že informace, o něž povinný subjekt požádal, existují, byť nebyly doposud zveřejněny. Pakliže by přistoupil na vyjádření povinného subjektu, potom by bylo nasnadě, existuje-li vůbec kontrola nad působností zkušebních komisařů a zároveň z jakých údajů Ministerstvo vnitra vychází, když samo sděluje potřebu novelizovat související podzákonné normy. Stěžovatel má zvýšený zájem na získání požadovaných informací za účelem zjištění, zda např. nedošlo k jeho znevýhodnění nebo naopak nedochází k systematickému zneužívání zákona zkušebními komisaři.

Z předložené spisové dokumentace povinného subjektu byly pro rozhodnutí ve věci zjištěny následující podstatné skutečnosti.

Povinný subjekt obdržel prostřednictvím datové zprávy dne 5. 10. 2016 žádost stěžovatele podle zákona o svobodném přístupu k informacím, ve které stěžovatel požadoval:

„Prosím o uvedení počtu žadatelů o vydání zbrojního průkazu skupiny A až E (dále „žadatel“), kteří za období prvního pololetí roku 2016 účastnili zkoušky odborné způsobilosti s uvedením (vyznačením) počtu žadatelů, kteří byli u zkoušky hodnoceni stupněm „neprospěl“, a sice zvlášť u teoretické části, praktické části a u opakování praktické části zkoušky. Dále prosím o tutéž statistiku zvlášť pro území hlavního města Prahy včetně uvedení střelnice, kde neúspěšná zkouška nebo její část proběhla společně s uvedením jména zkušebního komisaře.“

Na žádost stěžovatele reagoval povinný subjekt vyjádřením ze dne 18. 10. 2016 (pod č. j. PPR-26441-5/ČJ-2016-990140), ve kterém, s ohledem na § 14 odst. 7

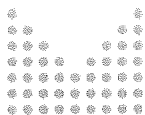

písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, sdělil stěžovateli, že vyřízení jeho žádosti vyžaduje vyhledání a sběr požadovaných informací v jiných úřadovnách, které jsou odděleny od úřadovny vyřizující žádost, a proto bude prodloužena lhůta k vyřízení žádosti o 10 dnů. Následně pak dopisem ze dne 27. 10. 2016 (pod č. j. PPR-26441-21/ČJ-2016-990140) sdělil povinný subjekt stěžovateli, že poskytnutí požadované informace je podmíněno úhradou nákladů vynaložených na získání informace, přičemž tyto náklady byly vyčísleny ve výši 31 375 Kč. Povinný subjekt zdůvodnil požadavek na úhradu nákladů tím, že požadované informace nejsou ze strany povinného subjektu vedeny v jednotné databázi, přičemž ani jednotlivé územní úřadovny povinného subjektu tyto nemají statisticky zpracovány. Povinný subjekt požadovanými informacemi disponuje, nicméně pro jejich získání a poskytnutí stěžovateli bylo třeba je manuálně vyhledat v jednotlivých úřadovnách a to vytěžováním ze záznamů o jednotlivých zkouškách odborné způsobilosti, ve kterých se informace nacházejí. Vyhledání a zpracování všech informací na příslušných úřadovnách si celkově vyžádalo 125 hodin práce pracovníků příslušných pracovišť, jednalo se o mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací dle § 17 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Dle sazebníku povinného subjektu je výše 1 hodiny mimořádně rozsáhlého vyhledávání informací stanovena ve výši 251 Kč.

Základním smyslem zákona o svobodném přístupu k informacím je zajištění práva veřejnosti na přístup k informacím veřejného sektoru, s výjimkou zákonem výslovně uvedených informací, a tomu odpovídající povinnost tzv. povinných subjektů poskytovat informace ze své působnosti, a to v intencích čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, dle něhož „*státní orgány a orgány územní samosprávy jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.*“ Zjednodušeně řečeno režimu tohoto zákona podléhají všechny informace o činnosti povinných subjektů s výjimkou informací, jejichž ochranu předpokládá výslovně zákon, který tak současně určuje meze práva na informace (viz § 2 zákona o svobodném přístupu k informacím).

Informace, jež stěžovatel ve své žádosti požadoval, jsou dle svého obsahu bezpochyby informacemi, které spadají do kompetence povinného subjektu. Otázkou však je, zdali informacemi v takové podobě, jež stěžovatel vyžaduje, musí povinný subjekt disponovat.

Právní řád České republiky nestanovuje povinnost povinnému subjektu vést konkrétní elektronickou databázi, která by v určité předepsané formě obsahovala údaje, které stěžovatel požaduje. Povinný subjekt tak byl nucen dané informace vyhledat a zpracovat je takový způsobem, aby dostal formě stěžovatelovy žádosti. Námitka stěžovatele, že je těžko uvěřitelné, že v 21. století neexistuje jednotná (elektronická) databáze povinného subjektu, je diskutabilní, nicméně tato otázka není a nemůže být předmětem posouzení stížnosti stěžovatele o výši úhrady nákladů na poskytnutí informace, nýbrž je otázkou posouzení věci ze strany zákonodárných orgánů České republiky.

Dle § 17 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím *jsou povinné subjekty v souvislosti s poskytováním informací oprávněny žádat úhradu ve výši, která nesmí přesáhnout náklady spojené s pořízením kopií, opatřením technických nosičů dat a s odesláním informací žadateli. Povinný subjekt může vyžádat i úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací.* Z uvedené tedy plyne, že zákon taxativně vymezuje náklady, které je povinný subjekt oprávněn po žadateli o informaci požadovat.

Nadřízený orgán nesouhlasí s názorem stěžovatele, že požadavek na úhradu nákladů vynaložených na poskytnutí informace je v rozporu s čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod. Tento jmenovaný článek předpokládá, že podrobnosti poskytování informací orgány státu a samosprávy budou stanoveny zákonem, což ustanovení § 17 zákona o svobodném přístupu k informacím splňuje. Úhrada nákladů navíc není koncipována jako důvod zakazující přístup k informaci ve smyslu čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, ale čistě jako – jak zdůrazňuje i judikatura soudů – „cena informační služby“. Listina přitom *právo na informace* nekoncepčuje jako právo bezplatné. Tam, kde určité právo nelze podmínit úhradou, stanoví toto pravidlo Listina výslovně (srov. čl. 31, čl. 33 odst. 2 a čl. 40 odst. 3), takže v ostatních případech není v rozporu s ústavním pořádkem, pokud je realizace konkrétního práva vázána na určité výdaje (za podmínky jejich přiměřenosti, což § 17 zákona o svobodném přístupu k informacím nepochybně splňuje, když umožňuje úhradu jen skutečně vynaložených materiálových nákladů a nikoli generování jakéhokoli zisku či stanovení paušální náhrady). V každém případě lze úhradu nákladů podle § 17 daného zákona považovat za opatření legitimní i přiměřené, které nenarušuje právo na informace.

Při přezkumu výše úhrady se nadřízený orgán zabýval tím, zda povinný subjekt uplatnil úhradu řádně a ve lhůtě plynoucí ze zákona o svobodném přístupu k informacím a dále tím, zda celková výše úhrady odpovídá nařízení vlády č. 173/2006 Sb., o zásadách stanovení úhrad a licenčních odměn za poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím, a sazebníku úhrad za poskytování informací. Musel tedy především zvážit, zda sazba byla správně uplatněna v konkrétním posuzovaném případě.

Z doložených podkladů povinného subjektu vyplývá, že poskytnutí informace na základě žádosti stěžovatele si vyžádalo úhradu vynaložených nákladů. Povinný subjekt proto v souladu s § 17 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím oznámil stěžovateli dopisem ze dne 27. 10. 2016, pod č. j. PPR-26441-21/ČJ-2016-990140, že za poskytnutí informací bude požadovat úhradu nákladů, přičemž toto následně odůvodnil existencí mimořádně rozsáhlého vyhledávání informací. Součástí výzvy bylo dále sdělení na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena (s odkazem na sazbu stanovenou v sazebníku povinného subjektu). Povinný subjekt neopomněl stěžovatele upozornit na možnost podat proti požadavku úhrady nákladů za poskytnutí informace stížnost. V tomto případě povinný subjekt postupoval v souladu se zákonem o svobodném přístupu k informacím.

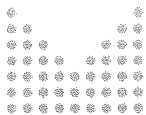

Pojem mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací není zákonem o svobodném přístupu k informacím legálně vymezen. Vyhledáním informací lze rozumět činnost povinného subjektu, resp. jeho pracovníků, která spočívá v identifikaci a následném shromáždění požadovaných informací a v navazujícím zpracování odpovědi na žádost, tzn. utřídění informací za účelem jejich předání žadateli (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 A 83/2001-39). Do vyhledání informací však již není možné zařadit dobu nutnou na posouzení, zda vyhledání dané informace lze nebo nelze poskytnout. Pod pojem vyhledání informací lze tedy podřadit skutečně strávený čas fyzickým shromažďováním dokumentů pracovníky povinného subjektu, nikoli však čas strávený zjišťováním, kde jsou tyto dokumenty uloženy, neboť v takovém případě by vnitřní organizace spisové služby povinného subjektu šla k tíži žadatele.

O mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací se jedná tehdy, jestliže shromáždění informací bude pro daný povinný subjekt představovat v jeho konkrétních podmínkách časově náročnou činnost, která se objektivně vzato vymyká běžnému poskytování informací tímto povinným subjektem, tedy jestliže vyhledání informací již v daném případě nelze s ohledem na pojetí veřejné správy jako služby veřejnosti považovat za běžnou, povinný subjekt nijak nezatěžující součást obvyklé agendy. Jedná se tedy o situace, kdy pracovník povinného subjektu, pověřený vyřízení žádosti o informace, bude nucen na delší dobu přerušit či odložit plnění svých úkolů a cíleně se po určitou dobu věnovat pouze vyhledáváním požadované informace. Vzhledem k uvedenému je však třeba také dodat, že mimořádnou rozsáhlost nelze obecně vyčíslit počtem hodin, tzn. nelze říci, že za všech okolností bude podmínka mimořádně rozsáhlého vyhledávání splněna, jestliže vyhledávání informací bude trvat např. 10 a více hodin. Při vyhledávání informací je třeba vždy zohlednit konkrétní podmínky každého povinného subjektu. Nelze tedy ani vyloučit, že mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací bude dáno i při vyhledávání např. pouze po dobu 2 hodin.

Mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací tak může ve své podstatě zahrnovat činnosti, které směřují k vyhledání informací velkého množství a různorodého obsahu, tedy informací typově odlišných, které povinný subjekt nemá shromážděny na jednom místě a pro jejich vyhledání je tedy nutné vyvinout zvýšenou aktivitu (vyhledávání v archivu apod.). Dále se může jednat i o případy, kdy žadatel požaduje informace sice související, avšak vzhledem k jiným objektivním okolnostem bude poskytnutí informace vyžadovat rozsáhlou činnost povinného subjektu. Např. se bude jednat o „starou“ informaci, u níž není přesně známo, kde je uložena. O mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací se však může jednat i v případě, kdy žadatel fakticky požaduje pouze jeden dokument či málo údajů, nicméně jejich shromáždění skutečně objektivně vyžaduje mimořádně rozsáhlé vyhledávání.

Lze tedy shrnout, že mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací zahrnuje takové náklady povinného subjektu, které nelze ad hoc vymezit časovým úsekem či množstvím konkrétních dokumentů, nýbrž musí být vždy přihlédnuto k faktickému

rozsahu a komplikovanosti samotného vyhledávání informace ze strany pracovníků povinného subjektu.

Ze zaslaných podkladů povinného subjektu vyplývá, že pro shromáždění všech informací požadovaných ze strany stěžovatele, bylo nutno uplatnit mimořádně rozsáhlého vyhledávání informací. Žádost stěžovatele se týkala poskytnutí některých údajů, které však povinný subjekt neshromažďuje ve stěžovatelem požadované struktuře či formě a bylo tak nutno jednotlivé údaje vyhledávat v různých evidencích a databázích. Dle doložených podkladů povinný subjekt shromáždil požadované informace z databází odborů služby pro zbraně a bezpečnostní materiál jednotlivých územních (krajských) úřadoven. Ovšem ani tyto územní úřadovny nejsou povinny informace v požadované podobě (elektronicky) zpracovávat a byly nuceny získat údaje od podřízených organizačních článků, tedy od jednotlivých oddělení služeb pro zbraně a bezpečnostní materiál a to tak, aby tyto oddělení informace manuálně vytěžily (vyhledaly) z konkrétních písemných záznamů o vykonaných zkouškách odborné způsobilosti. Toto vyhledání přitom probíhalo tak, že daná oddělení vyčlenila příslušný počet svých pracovníků, kteří manuálně prohlíželi jednotlivé přihlášky ke zkoušce odborné způsobilosti za požadované období, přičemž u každé takové přihlášky muselo být ověřováno, zda obsahuje právě takové údaje, které stěžovatel ve své žádosti požadoval, tzn. údaje o tom, zda daný žadatel byl hodnocen stupněm „neprospěl“, a to jak u teoretické tak praktické části zkoušky a případně, zda došlo k opakování praktické části zkoušky. Jednotlivá pracoviště musela manuálně vytěžit informace z několika stovek přihlášek, přičemž po celou dobu této činnosti nemohli daní pracovníci povinného subjektu vykonávat svoji běžnou agendu, tzn., byli nuceni přerušit výkon své pracovní činnosti.

Dle názoru nadřízeného orgánu z podkladů povinného subjektu plyne, že náhrada vynaložených nákladů na poskytnutí informace je zcela v souladu s § 17 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť povinný subjekt prokazatelně doložil, že pro poskytnutí požadovaných informací bylo třeba mimořádně rozsáhlého vyhledávání. Nadřízený orgán se neztotožňuje s argumentem stěžovatele, že požadovaná úhrada je neoprávněná a že povinný subjekt postupoval zjevně ne hospodárně. Povinný subjekt je naopak povinen postupovat v souladu s principem péče řádného hospodáře a uplatnění nákladů na vyhledání informací je tak zcela ospravedlnitelné.

K argumentaci stěžovatele, že vyjádření povinného subjektu o neexistenci elektronické databáze požadovaných údajů, je pochybné, neboť od Ministerstva vnitra obdržel v reakci na svoji žádost odpověď, ve které mu bylo sděleno, že: „*Ministerstvo má poznatky o tom, že se drobně liší požadavky jednotlivých zkušebních komisí na tzv. bezpečnou manipulaci se zbraní prováděné v praktické části zkoušky odborné způsobilosti žadatele o vydání zbrojního průkazu skupiny A až E. Nemá poznatky, že by se jejich požadavky lišily značně. Na tuto skutečnost bude nicméně ministerstvo reagovat v novele vyhlášky č. 115/2014 Sb., o provedení některých ustanovení zákona o zbraních, a nařízení vlády č. 315/2011 Sb., o zkušebním řádu zkoušky odborné způsobilosti žadatele o vydání zbrojního průkazu skupiny A až E, které jsou připravovány a měly by nabýt účinnosti dnem 1. srpna*

2017.“, je potřeba uvést, že z tohoto vyjádření neplyne žádné „potvrzení“, že by takové informace Ministerstvo vnitra získalo z konkrétní (již existující) databáze, nebo z údajů, které byly zveřejněny. Stejně tak nadřízený orgán považuje za zcela irrelevantní vyjádření stěžovatele, že informace požaduje za účelem ověření toho, zda např. nedošlo k jeho znevýhodnění nebo naopak nedochází k systematickému zneužívání zákona zkušebními komisaři. Z údajů, jež stěžovatel požaduje ve své žádosti, nelze dle názoru nadřízeného orgánu jakkoli vyvodit „hodnocení“ zkušebních komisařů, neboť požadované údaje jsou pouze statistického charakteru a nijak nevypovídají o tom, jak konkrétně ten či onen zkušební komisař postupoval v rámci dané zkoušky. Domněnka o možnosti porušování zákona ze strany zkušebních komisařů navíc není stěžovatelem nikterak hodnověrně podložena a jedná se tudíž o pouhé spekulace.

Nadto je potřeba dodat, že má-li stěžovatel za to, že se zkušební komisař při výkonu zkoušky dopustil porušení zákona, je třeba toto řešit s příslušnými orgány, do jejichž kompetence spadá kontrola činnosti zkušebních komisařů, nikoli domáhat se takové „nápravy“ prostřednictvím zákona o svobodném přístupu k informacím.

Závěrem lze konstatovat, že nadřízený orgán považuje postup povinného subjektu za správný, nepřihlédl k námitkám stěžovatele a stanovení výše úhrady za poskytnutí informace ze strany povinného subjektu potvrdil. Pokud stěžovatel požadovanou úhradu nezaplatí ve stanovené zákonné lhůtě, neboť zaplacení požadované úhrady je podmínkou pro poskytnutí informace, povinný subjekt žádost odloží (§17 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné (§ 91 odst. 1 správního řádu).

Bc. Adéla Bruknerová
ředitelka kanceláře ministra vnitra
v.r.

Za správnost: JUDr. Jaroslav Saveljev

Vyřizuje: Mgr. Hana Zábojníková
oddělení podání osob a poradní komise ministra
kancelář ministra vnitra

MINISTERSTVO VNITRA
ČESKÉ REPUBLIKY

Rozdělovník:

Vážený pan

Ředitelství

170 89 Praha 8

datová schránka: gs9ai55

Policejní prezidium České republiky

Strojnická 27

170 89 Praha 7

datová schránka: gs9ai55

K č. j.: PPR-26441/ČJ-2016-990140